

Pinda's

In een kleine stad als Utrecht zijn de spannende culturele gebeurtenissen op een hand te tellen. Een kleine ontdekking onder de gewelven van de gracht, is dan ook een juweeltje om te koesteren. Cultureel attaché Kees W nodigde mij uit voor zijn befaamde Pindaconcerten. (de stille hoop dat het geëngageerd publiek tegenvallende deelnemers mocht bekogelen met pinda's, bleek ongegrond)

Om eerlijk te zijn kwam ik drie uur te laat, waardoor het programma niet meer zozeer inhoudelijk van aard was, maar waar een keiharde kern honderd glazen wijn liet klinken. Op zo'n borrel komt het nogal eens tot ontwapenende gesprekken. Zo bekende de meneer die erom bekend stond de grachten te trotseren met een designhond, dat zijn prachtige exclusieve poolhond zijn tol begon te eisen.

Ten tijde vóór de hond kwam hij nog wel eens op straat in aanmerking voor een groet, een invitatie of een aai over zijn bol. Tegenwoordig was de hond hem in populariteit overstegen. In zijn ontwerpstudio ging de aandacht ook al niet meer uit naar zijn bloed, zweet en tranen, maar kreeg de hond, die als belangrijkste tijdverdrijf dutjes in de etalage deed, alle credits voor haar verschijning.

'De hond kwam met het meisje' sprak hij met zijn handen ten hemel gericht om maar direct een toast uit te brengen. Tegenwoordig was het meisje zijn vrouw. De hond was met zoveel gemak aan haar zijde zijn leven binnen gewandeld, maar ja hoe kwam je er weer van af? Hij dacht aan al die wandelingen in het park- ook als het regende- en constateerde dat het eigenlijk een ondankbaar mokkel was (de hond).

Hij troostte zich maar met de gedachte dat ze er die avond lekker niet bij was, waardoor hij eindelijk een keer niet in haar schaduw hoefde te verkeren. Gelukkig waren er ten troost Molotov-cocktails van honderd soorten wijn door elkaar en pinda's. Stiekem stak hij een handjevol in zijn zak; voor de hond waar hij straks nog even een wandelingetje mee zou maken.